

Podle tohoto ustanovení může věřitel požadovati zaplacení na kterémkoli ze solidárně zavázaných dlužníků, aniž tím, že zaplacení požaduje na jednom, pozbývá oprávnění domáhati se toho, co mu jeden spoludlužník nezaplatí, na ostatních spoludlužnících. Nebyla tudíž Františka L-ová a nejsou žalovaní jako její dědici a nástupci sprostěni ze závazku z poskytnutého úvěru proto, že žalující strana účtovala svou pohledávku k nejvyššímu podání za nemovitosti Františka L-a, nebyla-li pohledávka žalující strany ke dni výplaty částky přikázané z nejvyššího podání zaplacená úplně ve výši, v níž podle smlouvy příslušela. Složením nejvyššího podání na soudě pohledávka žalující strany, jak odvolací soud obdobou § 1425 obč. zák. za to má, zapravena nebyla. Složení nejvyššího podání vydražitelem není složením pohledávky dlužníkem ve smyslu § 1425 obč. zák. a složení nejvyššího podání nemá co do pohledávek na nejvyšší podání poukázaných účinky § 1425 obč. zák. Hledíc k těmto vývodům nelze žalující straně upíratí nárok proti žalovaným jako dědicům a nástupcům Františky L-ové na zaplacení toho, oč dne 12. března 1927 dostala z nejvyššího podání vyplaceno na svou pohledávku méně, než činila její pohledávka s úroky a s příslušenstvím počítaným podle smlouvy k onomu dni. Odvolací soud neprávem poukazuje k tomu, že žalovaní nezavinili, že se zdržela výplata částky přikázané z nejvyššího podání na pohledávku žalující strany. Nejde o nárok z náhrady škody, nýbrž o nárok ze smlouvy. Důvody odvolacího soudu s hlediska věcného nelze sdíleti. Pokud dovolatelka napadá důvody odvolacího soudu také s hlediska formálního, totiž proto, že prý odvolací soud zamítl žalobu z důvodů, jimiž se žalovaná strana nebránila, že tedy překročil meze vytýčené odvolacímu soudu § 462 c. ř. s., nelze jí v tom přisvědčiti, ježto přednes žalované strany ve sporu nevylučuje, že se žalovaná strana bránila i ve smyslu důvodů uvedených odvolacím soudem. Odvolací soud zamítl žalobu z důvodů tu uvedených, aniž se zabýval s ostatními odvolacími důvody v odvolání uplatňovanými. Ježto důvody odvolacího soudu neobstojí, nezbývá a je nutno se zabývatí odvolacími důvody, o něž se odvolání opírá. K tomu účelu bylo napadený rozsudek zrušiti a se usnésti, jak se stalo.

Čís. 10153.

Ztráta zákazníků v obchodě (v živnosti) není jen ušlým ziskem a nelze ve ztrátě zákazníků spatřovati pro budoucnost ušlý výdělek, nýbrž jest znehodnocením podniku a škodou, která tu již jest.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Rv I 1974/29.)

Žalobkyně, hokynářka, byla kousnuta psem žalovaného. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se na žalovaném jednak náhrady škody, jednak náhrady ušlého zisku a náhrady za zničenou živnost. Procesní soud prvního stádia vyhověl žalobě, pokud se domáhala náhrady vlastní škody, zamítl ji však, pokud se domáhala náhrady ušlého zisku a náhrady za zničenou živnost. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud změnil rozsudky obou nižších soudů v ten rozum, že uznal právem, že i nárok žalobkyně na náhradu škody za poškození, pokud se týče za zničení živnosti jest důvodem po právu.

Důvody:

V projednávaném sporu, v němž se žalobkyně domáhá na žalovaném náhrady škody z důvodu, že ji pes žalovaného kousl (§ 1320 obč. zák.), bylo nižšími soudy co se týče požadované náhrady za to, že žalobkyni v době její nemoci odešli její zákazníci, které měla jako hokynářka, jinam, uznáno, že nárok na tuto náhradu není důvodem po právu. První soud uznal tak, protože tento nárok jest prý nárokem na náhradu ušlého zisku, tento nárok byl by prý odůvodněn (§ 1324 obč. zák.), kdyby šlo o škodu přivoděnou zúmyslně nebo z hrubé nedbalosti, čehož však v případě, o který jde, není. Odvolací soud nesdílel názor prvního soudu, že jde o ušlý zisk, nevyhověl však odvolání žalobkyně proto, že prý jde o náhradu výdělku ušlého v budoucnosti žalobkyni a žalobkyně prý nemá nárok na jeho náhradu, ježto pro budoucnost k výdělku neschopnou následkem kousnutí není (§ 1325 obč. zák.). Jest přisvědčiti žalobkyni, když v dovolání vytýká, že odvolací soud, pokud se týče také první soud věc nesprávně posoudily po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Ztráta zákazníků v obchodě (v živnosti) neznamená jen ušlý zisk a nelze ve ztrátě zákazníků spatřovati pro budoucnost ušlý výdělek. Ztráta zákazníků v podniku jest znehodnocením podniku a škodou, která tu již jest, při níž zmenšený po případě zaniklý výnos, po případě výdělek v podniku jest jen důsledkem. Nehodí se proto na nárok za ztrátu zákaznictva a nastalé tím poškození, po případě zničení živnosti ustanovení §§ 1323 a 1324 obč. zák. o ušlém zisku ani ustanovení § 1325 obč. zák. o pozbýtem pro budoucnost výdělku. Důvody nižších soudů pro neuznání důvodnosti žalobkynina nároku podle toho nedopadají. Předpokládajíc, že žalobkyně, jak tvrdí, byla následkem kousnutí psem žalovaného nemocna, takže nemohla osobně a vůbec svou živnost provozovati, a předpokládajíc, že následkem toho zákazníci od ní odešli, nutno přiznati, že nárok žalobkyně na náhradu za poškození pokud se týče zničení její živnosti jest důvodem po právu, any jinak předpoklady pro ručení za škodu kousnutím psa způsobenou jsou u žalovaného splněny.

Čís. 10154.

Pověřila-li matka o své újmě a bez nutné příčiny léčením manželského dítěte jiného lékaře než lékaře nemocenské pojišťovny, na nějž mělo dítě nárok, nemůže požadovati náhradu nákladu na toto léčení od otce dítěte (§ 1042 obč. zák.).

Manželská matka není oprávněna, by při onemocnění dítěte určila, komu jest léčení svěřiti.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Rv I 2082/29.)